

Voorganger: Drs. Jacobine Geel (Amsterdam)

Thema: *Want jullie zijn kinderen van het licht*, n.a.v. 1 Thessalonicenzen 5: 5

Weinig mensen hebben zoveel en zo indringend geschreven over het licht als de dichter Hans Andreus. Wil ik lezen over licht, dan grijp ik al gauw naar zijn gedichten. Verhelderend, verblindend, beangstigend, dodelijk, vluchtig, giechelende slierten van licht, visioen, wenkend verschiet – het licht is dat allemaal. Luister maar:

*Het lachen van het licht
en van de eindeloze echo's
van het lachen van het licht.
Het lachen van het licht
omdat het alles
kan zien.*

of: *Ik grens
aan twee kanten
aan het licht:
ik word verwekt
en ik ga dood:
een spiegel
kijkt in een spiegel.*

en ook:

*Onzeker als nooit
eerder in mijn woorden,
loop ik in kringen
om het licht heen.
Ik durf het niet,
aan de oevers van het licht,
ik durf het niet aan,
daar te gaan staan.*

**en tenslotte,
als een gebed
voor het hart:**

*Licht,
verlicht
ook het hart
in m'n lijf,
het heeft
van haast niets
dan verlies
geleefd -
keer het naar
je toe.*

Het licht. We zingen ervan. Het wekt ons op, wenkt ons, het stoot ons aan in de morgen. We verlangen ernaar en soms vervult het ons van huiver. Durven we het aan, het licht? Durven we zo zichtbaar te zijn, zo naakt te staan?

Veel woorden die we gebruiken hebben het karakter van een mededeling: 'Wees waakzaam, houd afstand, samen tegen corona.' Maar er zijn ook woorden die niet mededelen, niet vastleggen, maar oproepen. Woorden waarin meer meeklinkt dan wat ze op het eerste gezicht zeggen. Dit kleine halve uur is een tijd om in onszelf en tussen ons in ruimte vrij te maken voor die soort woorden. **Hoop. Liefde. Licht.**

In een van zijn brieven schrijft Paulus dat wij allen kinderen van het licht zijn. Wat bedoelt hij? Wat zegt het, belooft het ons maar ook wat vraagt het van ons kinderen van het licht te zijn?

Het is er nooit zomaar, het licht. Het moet worden ontstoken. Al sinds mensenheugenis is het de aanwezigheid van licht die onze verwondering wekt. De bijbel kan het alleen begrijpen als een scheppingsdaad van God. *Duisternis wàs er al, bedekte de wateren – het licht moest worden geschapen*. God sprak: "Er moet licht zijn". En er was licht. Niet als een gegeven, maar als een mogelijkheid die door de duisternis heen kan breken.

Ook in het leven van Paulus was het licht geen vanzelfsprekendheid. Het verhaal wil dat Paulus, toen hij nog Saulus heette en een vervolger was van de volgelingen van Jezus, ooit op weg naar Damascus verblind werd door een groot licht. Hij viel van zijn paard, en hoorde een stem: "Saul, Saul, waarom vervolg je mij?" Openbaring, plotseling inzicht. Alsof er een sluier werd opgetild en een stem sprak: "Er zij licht".

Veel belangrijker dan wat er onderweg naar Damascus precies gebeurde, is wat Paulus daar, hoe dan ook, ineens gezien heeft. En dat was niet een nieuw geloof of een nieuwe leer, maar **een nieuwe mens: Jezus van Nazareth. Een mens die had voorgeleefd dat liefde beter is dan haat**. In diens voetsporen wilde Paulus treden, diens lotgevallen - leven, lijden en sterven - wilde hij delen. Of 'wilde' (?): hij *kon* niet eens meer anders.

De gebeurtenis onderweg naar Damascus gaf Paulus' leven een beslissende wending. Hij had ontdekt wat het wilde zeggen *kind van het licht te zijn*. En vanaf dat moment waren zijn inspanningen erop gericht dat inzicht met anderen te delen, hen te herinneren aan het licht; hen op te wekken, te vermanen, streng of bemoedigend toe te spreken. Zijn toon is dringend, doordrongen van het besef dat alleen het licht het laatste woord mag hebben.

Voor Paulus betekende de ontmoeting met het licht een omkering, van haat naar liefde. De keuze voor het licht betekende in zijn geval een keuze voor een intense verbondenheid met anderen. Lief en leed deelde hij, en zelfs ten dode toe. En hij houdt ons voor: 'Jullie, ook jullie, zijn kinderen van het licht'. Wij weten van het licht, maar durven we de gevolgen daarvan aan te gaan? **Durven we te leven naar het besef dat weten van het licht leidt tot een leven in liefde?**

Nog eenmaal Hans Andreus:

*Licht, leer me
het laatste
en eerste:*

*de liefde
die ik nog
mis*

*want voor wie ook
en die ook
jou is.*

Zo moge het zijn.